

се той, па взелъ лисицата, и хвърлилъ я въ талигата и пакъ тръгналъ напръдъ прѣдъ талигата.

„Ще ида у дома, — вѣрвѣлъ и мислилъ си селянинътъ, — ще одера хубавата кожа на лисицата и какъвъ топълъ кожухъ ще направа на баба! — Колко много ще се зарадва тя!“

А лиса въ това врѣме мирна не стояла. Намѣрила рибата и почнала да я хвърля по пѣтя. Рибка слѣдъ рибка, изхвърлила всичката риба и сама избѣгала.

Събрала лиса рибата, сѣднала и почнала да яде. Гледа лиса, — кумчо-вълчо иде, ама такъвъ ослабналъ, мършавъ, едва-едва краката си влачи.

— Здравей, кумчо-вълчо! — казала лисицата — какъ си? Какъ живѣешъ? Какъ прѣкарвашъ си врѣмето?

— Лошо, много лошо кумице-сестрице, отговорилъ вълкътъ, — умирамъ отъ гладъ, кокълъ въ уста не съмъ турялъ его вече трети день!

— Ами ти какво ядешъ, кумице? Дай ми да опитамъ!

Дала лиса на вълка една рибка. Вкусна риба! Иска му се още, но срамъ го е да проси. И казва вълкътъ на лиса:

— Че ти какъ си налови риба, кумице?

— Ей тѣй, вълчо-гължбче — отговаря лиса: отидохъ на рѣката, натопихъ си опашката въвъ водата, па стояхъ тамъ, чакахъ и викахъ: „Накачете се рибчици, малки и голѣми, на лисина опашчица! Накачете се рибчици, малки и голѣми, на лисина опашчица!“ Опитай се и ти, и ще си наловишъ. — Чуди се вълкътъ на лисина хитрость. А гладътъ мжчи ли го мжчи, мира му недава. Иска му се и нему рибки да си хване.

Отишелъ вълкътъ прѣзъ нощъта къмъ селската рѣка, намѣрилъ една дупка, сѣдналъ на заднитѣ си крака, спусналъ вътрѣ опашката си и стои.

А лисана дошла, при него посѣднала близо и